

Arrest

nr. 297 610 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij op 27 juli 2021 had ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2021 werd ingediend door:

C., E. (R.R.: *)
nationaliteit: Albanie
geboren te Dobrac op 21.08.1978
adres: *

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het procedure Verzoek tot Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar VIB, ingediend op 20.04.2017, werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beoordeeld met een 'weigering van inoverwegingname'; beroep tegen deze beslissing, ingesteld door betrokkene, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 20.07.2017 verworpen. De dochter van betrokkene, mevrouw B. E., heeft als minderjarige op 29.08.2017 een VIB ingediend, welk op 29.11.2017 door het CGVS niet in overweging werd genomen; beroep tegen deze beslissing werd door de RvV op 23.01.2018 verworpen.

De duur van bovenstaande procedures - namelijk 3 maanden voor het eerste VIB en en ca. 5 maanden voor het tweede VIB - was niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene wist dat ze bij een negatieve beslissing van het CGVS/RvV het land diende te verlaten, wat ze nagelaten heeft te doen. Zodoende verblijft zij illegaal op het grondgebied.

In onderhavige aanvraag verwijst betrokkene naar de elementen die ze aanbracht in haar VIB, dewelke volgens de advocaat van betrokkene buitengewone omstandigheden uitmaken. Betrokkene haar VIB werd door het CGVS niet in overweging genomen, de elementen werden verworpen omdat ze vreemd zijn aan de Conventie van Genève en omdat ze vreemd zijn aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

In haar VIB heet het dat betrokkene vluchtte voor haar ex-man, die alcoholist was, ziekelijk jaloers en zeer gewelddadig. Betrokkene verklaarde dat haar ex-man eveneens haar dochter aanviel, omdat zij haar mama verdedigde, en dat meneer ermee dreigde haar zoon te onterven als die betrokkene volgde. Betrokkene haar exman zou er verder mee gedreigd hebben haar, en haar kinderen, te doden. Ook schuldte mevrouw enige tijd bij haar ouders. Uiteindelijk vroeg betrokkene de scheiding aan, op 8 november 2016 werd die uitgesproken en verkreeg ze van de rechter eveneens de voogdij over haar dochter. Uit schrik voor haar ex-man besliste betrokkene om samen met haar dochter in april 2017 Albanië te verlaten.

Zoals eerder vermeld, nam het CGVS het VIB van betrokkene (en haar dochter), beoordelend in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet in overweging, immers, het CGVS oordeelde dat er uit de verklaringen van betrokkene geen elementen waren waaruit een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, zoals bepaald in art. 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (48/4). bleek. Onderhavige aanvraag stelt dat bovenstaande elementen evenwel deel kunnen uitmaken van buitengewone omstandigheid. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk en levert geen (begin van) bewijs dat zij door vrees voor haar ex-man niet (tijdelijk) terug kan naar Albanië. Ten eerste, zo oordeelde het CGVS niet dat betrokkene als Albanees onderdaan niet op bescherming kan rekenen van haar overheid - dat blijkt ook uit de verklaringen van betrokkene in haar VIB, waarin zij stelt dat de politie na een klacht van haar het huis van haar ex-man doorzocht en haar ex-man een dag gevangenhiel - en ten tweede houdt een terugkeer naar Albanië niet in dat betrokkene hoe dan ook terug moet naar haar ex-man. Uit het VIB van betrokkene blijkt dat zij nog familie heeft (een meerderjarige zoon, ouders en een broer en een zus), alwaar zij bijgevolg (tijdelijk) kan verblijven, eventueel samen met haar dochter B. E..

Betrokkene meldt in de aanvraag dat zij haar dochter hier succesvol naar school kon laten gaan, zo behaalde haar dochter het diploma secundair onderwijs en is zij op die manier in staat om hoger onderwijs

te volgen. Het feit dat betrokkene haar dochter in België schoolliep, kan echter niet aanzien worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar dochter plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijk oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar dochter heden niet langer leerplichtig is, het feit dat betrokkene haar dochter in 2021-2022 een opleiding bedrijfsmanagement volgt aan de Karel de Grote Hogeschool kan niet weerhouden worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden; indien mevrouw B. E. haar studies in België wil verderzetten, dient zij hiervoor de geijkte procedure te volgen. Indien ze voldoet aan de voorwaarden van deze geijkte procedure, kan zij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Onderhavige aanvraag stelt dat betrokkene reeds lange tijd woonachtig is in België en dat zij daardoor haar binding met haar land van herkomst verloor. Deze bewering gaat dan wel gepaard met getuigenissen over betrokkene haar engagement in België, er wordt geen begin van bewijs voorgelegd dat betrokkene de binding met haar land van herkomst verloor. Hoe dan ook is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen binding meer heeft met Albanië, een land waar zij geboren en getogen is, waar betrokkene ca. 39 gewoond heeft alvorens naar België te komen, een land waar zij, ondanks het feit dat zij beweert op de vlucht te zijn gegaan voor haar ex-man, nog familie en vrienden heeft. Zo vermeldt betrokkene in haar VIB dat zij in Albanië nog haar ouders heeft en dat zij aldaar nog een zoon heeft en dat zij in Albanië nog een broer en een zus heeft.

Wat betreft de vermelding dat betrokkene, bij het volbrengen van haar verzoek tot machtiging van verblijf volgens de gangbare procedure, zij haar leven dat zij reeds in België heeft opgebouwd moet achterlaten, hierbij dient te worden opgemerkt dat het verzoek tot verblijfmachtiging volgens de gangbare procedure niet onomkeerbaar het verlies van het opgebouwde leven in België betekent, daar het slechts om een eventuele tijdelijke scheiding gaat, een eventuele scheiding die niet noodzakelijkerwijs het verlies van opgebouwde leven in België betekent. Het aangebrachte argument dat een aanvraag volgens de gangbare procedure tot het achterlaten van het opgebouwde leven in België leidt, kan bijgevolg niet weerhouden worden als deel uitmakend van een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich in haar aanvraag op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (art. 8 E.V.R.M.).

Hierbij dient ten eerste worden opgemerkt dat niet gevraagd wordt van betrokkene om te verhuizen naar Marokko, daar betrokkene een Albanees onderdaan is.

Wat betreft de vermelding dat de situatie van betrokkene onder het toepassingsgebied art. 8 E.V.R.M. valt en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) benadrukt dat 'privéleven' een bijzondere term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven en dat steeds de aard en de intensiteit van de sociale relaties moet worden nagegaan en dat betrokkene een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven tot stand heeft gebracht, dient ten tweede worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfmachtiging aan te vragen via de gangbare procedure niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven zoals dat toepassing vindt in art. 8 E.V.R.M. Zo geldt de verplichting om terug te keren voor betrokkene eveneens voor haar meerderjarige dochter, B. E., zodat er van een verbreking van familiale banden geen sprake is. Immers, ook de aanvraag art. 9bis van B. E. wordt als onontvankelijk beoordeeld. Beide gezinsleden, betrokkene en haar dochter, dienen bijgevolg het grondgebied te verlaten om, eventueel, also via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, waardoor het gezin niet gescheiden wordt. Daarnaast, in verband met het recht op een privéleven en de bewering dat dit niet exhaustief gedefinieerd is volgens het EHRM, betrokkene bewijst niet dat haar sociale leven en haar sociaal welzijn waarvan sprake in de aanvraag, zodanig hecht of intensief zijn dat van een fundamentele afhankelijkheid sprake is waardoor betrokkene haar recht op een privéleven geschonden wordt door het aanvragen van een verblijfmachtiging via de gangbare procedure. Het aangehaalde sociale leven en het sociale welzijn van betrokkene kan bijgevolg geen deel uitmaken van buitengewone omstandigheden. Verder, bovendien, kan hieraan worden toegevoegd dat het genoemde sociale leven niet per definitie verbroken wordt bij een terugkeer naar Albanië, aangezien het slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft; betrokkene kan tenslotte via moderne communicatiemiddelen contact houden met eventuele opgebouwde sociale contacten en dit tot zij eventueel naar België kan terugkeren.

De elementen van integratie - dat verzoekster bijzonder goed geïntegreerd heet te zijn binnen de Belgische samenleving, dat zij de taal leerde en les volgde dat zij de mogelijkheid heeft om tewerkgesteld te worden met meervoudige werkbeloften bijgevoegd, dat verzoekster de intentie heeft om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij thans de facto

deel van uitmaakt - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIEËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf haar bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt, nadat zij Albanië had verlaten op 20 april 2017. Verzoekster benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst (Albanië), waardoor zij de binding met haar land van herkomst is verloren.

Dit vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in haar aanvraag. Zij ondersteunde dit door het voorbrengen van verschillende documenten die zij heeft bijgevoegd bij haar aanvraag en door haar werden geïnventariseerd.

Het is hierom kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster, het als “erg onwaarschijnlijk” wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoekster geen binding meer heeft met haar land van herkomst omdat de verzoekende partij in Albanië “geboren en getogen is”, zij daar “ca. 39 jaar gewoond heeft alvorens naar België te komen” en zij daar nog “familie en vrienden” heeft.

Verzoekster haalde tijdens haar verzoek tot internationale bescherming de problemen aan die zij kende met haar ex-man. Hij was alcoholist, ziekelijk jaloers en zeer gewelddadig. De ex-man van verzoekster bedreigde haar en haar dochter. Verzoekster diende te vluchten naar haar ouders. Zij bekwam een scheiding in Albanië, maar zij werd gedwongen om uit angst voor haar ex-man het land te verlaten. Zij verbleef op permanente wijze in België en keerde sindsdien niet meer naar Albanië terug.

De gemachtigde miskent dan ook de reden waarom verzoekster Albanië diende te verlaten, ondertussen bijna zes jaar geleden. Intrafamiliaal geweld lag hieraan ten grondslag. Verzoekster verliet hierdoor Albanië definitief, samen met haar dochter. Zij deden dit op 20 april 2017. Hierdoor verloor zij stelselmatig de binding met haar land van herkomst, door de verlopen tijdsperiode sinds haar vertrek uit Albanië. De banden die zij actueel nog heeft met Albanië zijn hierdoor uiterst beperkt. Door de verstreken tijdsperiode heeft verzoekster onder andere geen contact meer gehad met haar meerderjarige zoon. Hij verblijft bij zijn vader. Het gezin is dus uit elkaar gevallen. Verzoekster verblijft met haar dochter in België, terwijl haar ex-man en haar zoon zich bevinden in Albanië.

Haar verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die zij heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat zij heeft gekend in Albanië. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing door enkel zeer abstract te vermelden in de bestreden beslissing dat de aanvraag tot machtiging van verblijf “gepaard” ging “met getuigenissen over betrokkene haar engagement in België”, terwijl de verschillende documenten die door verzoekster werden overgemaakt, zoals getuigenverklaringen, attesten en werkbeloften, een sterke binding met België aantonen. De gemachtigde miskent deze elementen in de bestreden beslissing. Er is amper oog voor de binding die verzoekster heeft opgebouwd met België, hetgeen blijkt uit de verschillende documenten die zij heeft voorgebracht bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze verschillende documenten worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na haar vertrek uit Albanië en haar verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Albanië. De langdurige afwezigheid van verzoekster uit Albanië, haar familiaal conflict (zie hierboven) en haar langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Dat de gemachtigde stelt dat verzoekster in Albanië “geboren en getogen is”, zij daar “ca. 39 jaar gewoond heeft alvorens naar België te komen” en zij daar nog “familie en vrienden” heeft, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoekster in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoekster buiten Albanië thans de belangen die zij nog heeft in Albanië ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoekster.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoekster geboren en opgegroeid is in Albanië en zij hier langdurig verbleef - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoekster verblijvende is buiten Albanië. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekster. Dat zij voorheen verbleven heeft in Albanië, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig

beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door haar aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende was in België.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoekster kwam samen met haar dochter E. (geboren op 1 juni 2001) naar België toe op 20 april 2017. Sindsdien zijn zij verblijvende in België. De dochter van verzoekster was nog minderjarig bij haar aankomst in België. Zij liep school en ronde haar secundair onderwijs met succes af, waarna zij haar studies kon verderzetten aan de Karel de Grote Hogeschool. Zij startte een opleiding bedrijfsmanagement.

Het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zou als gevolg hebben dat E. haar hogere studies dient af te breken. De studies van E. werden hierom aangehaald als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekster (haar moeder) instaat voor haar basisbehoeften en zij derhalve haar moeder nodig heeft om haar te ondersteunen tijdens haar opleiding. Beide zijn daarom ook samenwonend.

Dat de gemachtigde hierop repliceert dat E. niet langer leerplichtig is en, indien E. haar hogere studies wil verderzetten, zij hiervoor "de geijkte procedure" dient te volgen om een "studentenvisum" te bekomen waardoor haar opleiding aan de Karel de Grote Hogeschool "niet weerhouden [kan] worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden", kan niet worden gevolgd.

De gemachtigde sluit dit element uit als buitengewone omstandigheid omdat E. "de geijkte procedure" dient te volgen om een "studentenvisum" te bekomen, hetgeen in strijd is met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekster is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis). A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet. Dit geldt dus ook voor de periode dat verzoekster geen verblijfsrecht had in België.

De stelling van de gemachtigde dat E. niet langer leerplichtig is en, indien E. haar hogere studies wil verderzetten, zij hiervoor "de geijkte procedure" dient te volgen om een "studentenvisum" te bekomen

waardoor haar opleiding aan de Karel de Grote Hogeschool “niet weerhouden [kan] worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden”, vindt hierin geen steun. Dat de gemachtigde dit element uitsluit als buitengewone omstandigheid omdat E. “de geijkte procedure” dient te volgen om een “studentenvisum” te bekomen, is dan ook in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De hogere studies van E., door haar ingeroepen als buitengewone omstandigheid, vereisen derhalve een zorgvuldige en redelijke beoordeling door verweerder. Dit is niet het geval, aangezien verweerder dit element afwijst omdat E. “de geijkte procedure” dient te volgen om een “studentenvisum” te bekomen. Het staat immers vast dat het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, als gevolg zou hebben dat zij haar hogere studies dient af te breken. De studies van E. werden hierom aangehaald als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoekster (haar moeder) instaat voor haar basisbehoeften en zij derhalve haar moeder nodig heeft om haar te ondersteunen tijdens haar opleiding. Beide zijn daarom ook samenwonend.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Verzoekster merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Albanië, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Albanië om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Albanië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna 20 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (14.03.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.07.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting”

2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster wijst op haar langdurig verblijf in België en op het feit dat al die tijd afwezig is gebleven uit haar land van herkomst waardoor zij de binding met haar land van herkomst heeft verloren.

De verwerende partij heeft hierover het volgende gesteld:

“Onderhavige aanvraag stelt dat betrokkene reeds lange tijd woonachtig is in België en dat zij daardoor haar binding met haar land van herkomst verloor. Deze bewering gaat dan wel gepaard met getuigenissen over betrokkene haar engagement in België, er wordt geen begin van bewijs voorgelegd dat betrokkene de binding met haar land van herkomst verloor. Hoe dan ook is het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen binding meer heeft met Albanië, een land waar zij geboren en getogen is, waar betrokkene ca. 39 gewoond heeft alvorens naar België te komen, een land waar zij, ondanks het feit dat zij beweert op de vlucht te zijn gegaan voor haar ex-man, nog familie en vrienden heeft. Zo vermeldt betrokkene in haar VIB dat zij in Albanië nog haar ouders heeft en dat zij aldaar nog een zoon heeft en dat zij in Albanië nog een broer en een zus heeft.”

Verzoekster acht dit kennelijk onredelijk omdat het de negatie zou zijn van de reden waarom zij samen met haar dochter Albanië heeft verlaten, met name het intrafamiliaal geweld dat ervoor heeft gezorgd dat het gezin uit elkaar is gevallen. Haar zoon verblijft in Albanië bij haar ex-man, terwijl zij en haar dochter naar België zijn gekomen en de banden die zij actueel nog heeft met Albanië zijn uiterst beperkt.

Met deze argumentatie doet verzoekster echter geen afbreuk aan de niet-betwiste vaststelling van de verwerende partij dat zij nog ouders heeft langs moederszijde, en een broer en zus, zodat alleen al op die gronden het niet kennelijk onredelijk is om ervan uit te gaan dat er een netwerk is in het land van herkomst.

Verzoekster stelt verder dat hoe dan ook de sterke binding die zij inmiddels met België heeft opgebouwd en die zij heeft gedocumenteerd, de belangen die zij nog heeft in Albanië ruimschoots overstijgt, en dat dit niet op een redelijke en zorgvuldige manier werd betrokken, zelfs werd miskend in de beoordeling. Er moet rekening worden gehouden met haar meest recente situatie, zo stelt zij.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de door haar in België opgebouwde banden door de verwerende partij worden miskend. In de bestreden beslissing wordt er namelijk op gewezen dat een terugkeer naar het herkomstland -samen met haar dochter in wier hoofde ook een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen- om aldaar een verblijfsmachtiging in te dienen volgens de reguliere weg niet onomkeerbaar het verlies van het opgebouwde leven in België betekent, dat het slechts om een eventuele tijdelijke scheiding gaat, dat verzoekster niet aantoont dat haar sociale leven en welzijn zodanig hecht of intensief zijn dat er van een fundamentele afhankelijkheid sprake is waardoor haar recht op een privéleven wordt geschonden door die tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag zodat die geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt, en dat verzoekster contact kan houden met haar contacten in België tot zij eventueel naar België kan terugkeren.

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat zij slechts voor een tijdelijke of korte periode moet verblijven in haar land van herkomst, in afwachting van een beslissing over haar aanvraag, doch zonder enige indicatie te geven van de tijdsduur, terwijl die periode van belang is om te beoordelen of het voor een vreemdeling zeer moeilijk is of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Er zijn bijna 20 maanden verstreken tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing, waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode, zo stelt verzoekster nog.

De verwerende partij heeft er in de bestreden beslissing inderdaad onder meer op gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert zodat er in beginsel geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Een en ander is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoekster is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Indien zij aldaar een aanvraag indient, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken en een beslissing moeten nemen. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou

gebeuren binnen een redelijke termijn die haar toelaat de banden die zij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Dat de verwerende partij zou moeten aangeven over welke termijn zij het heeft wanneer zij spreekt over een tijdelijke terugkeer, is verder niet aangetoond.

Waar verzoekster nog betoogt dat de bindingen die zij inmiddels met België heeft moeten primeren op de beperkte band die zij heeft met haar land van herkomst, blijkt uit het voorgaande dat niet is aangetoond dat sociale banden van die aard zijn dat zelfs een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is. Verder kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die desgevallend ten gronde zal worden genomen over de aanvraag ingediend vanuit het land van herkomst, en waarbij verzoekster dit argument desgewenst kan aanvoeren en de beoordeling daarvan, in geval van een negatieve beslissing, in rechte kan aanvechten.

Verzoekster richt zich tot slot nog tegen het volgende motief:

“Betrokkene meldt in de aanvraag dat zij haar dochter hier succesvol naar school kon laten gaan, zo behaalde haar dochter het diploma secundair onderwijs en is zij op die manier in staat om hoger onderwijs te volgen. Het feit dat betrokkene haar dochter in België schoolliep, kan echter niet aanzien worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar dochter plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijk oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar dochter heden niet langer leerplichtig is, het feit dat betrokkene haar dochter in 2021-2022 een opleiding bedrijfsmanagement volgt aan de Karel de Grote Hogeschool kan niet weerhouden worden als deel uitmakend van buitengewone omstandigheden; indien mevrouw B. E. haar studies in België wil verderzetten, dient zij hiervoor de geijkte procedure te volgen. Indien ze voldoet aan de voorwaarden van deze geijkte procedure, kan zij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten”.

De Raad stelt vast dat verzoekster de uiteenzetting herneemt die haar dochter in het kader van haar beroep tegen de haar aanbelangende onontvankelijkheidsbeslissing heeft gegeven. Ter zake kan dus worden verwezen naar het arrest nr. 297 609 van heden, gewezen in het voormelde beroep, waarin het volgende wordt gesteld:

“Verder wordt ook haar scholing betrokken bij de vraag of dit een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De verwerende partij is van oordeel dat dat niet het geval is omdat verzoekster niet langer leerplichtig is, zijn de geijkte procedure dient te volgen indien zij haar studies in België wenst verder te zetten en zij niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen.

Het komt derhalve aan verzoekster toe om daar met concrete argumenten anders over te doen denken.

Verzoekster benadrukt haar scholing en stelt dat een terugkeer voor het indienen van een aanvraag als gevolg zou hebben dat zij haar studies zou dienen af te breken. Zij verzet zich tegen het standpunt van de verwerende partij waar die stelt dat zij de geijkte procedure dient te volgen en ene studentenvisum moet aanvragen en haar opleiding in de hogeschool dus uitsluit als buitengewone omstandigheid. Zij wijst op artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat enkel de daarin opgesomde elementen kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op elementen die niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden omdat ze reeds in het kader van andere aanvragen werden aangevoerd of hadden kunnen worden aangevoerd. Deze bepaling geldt echter “onverminderd de andere elementen van de aanvraag” en staat er niet aan in de weg dat de verwerende partij ook over elementen die niet binnen het toepassingsgebied ervan vallen moet oordelen of ze kunnen worden gekwalificeerd als buitengewone omstandigheden, in de zin dat ze een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Zoals hiervoor reeds gebleken, heeft de verwerende partij gesteld dat verzoekster niet aantoont dat de scholing niet kan plaatsvinden in het land van herkomst. Verzoekster betwist dit niet, en zij maakt dus niet aannemelijk dat zij de door haar gewenste opleiding niet kan verderzetten in haar land van herkomst, zodat ook niet is aangetoond dat zij haar studies zou moeten afbreken in geval van terugkeer. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat, indien verzoekster in België wenst verder te studeren, zij de geijkte procedure moet volgen en een studentenvisum moet aanvragen.”

Verzoekster heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot het oordeel is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is *omdat “de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.”*

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS